

OBSAH

Redakcia	Str.1
Fatima nás čaká!	
Formačný projekt	Str.2
Formačný program ADMY 2024-2025	
Nazaret. Božia rodina	Str.4
10. Vychovávať podľa Školy v Nazarete.	
Pokorné a najvyššie stvorenie	Str.7
<i>Na ceste s Máriou, učiteľkou integrálnej ekológie</i>	
10. Mária, Matka a Učiteľka.	
Z prijatej milosti	P.8
“Urobte, čo vám povie”	
Rodinné správy	Str.10
- Rwanda - Prísľuby ADMA a Saleziánskych spolupracovníkov.	
- Peru: Stretnutie členov ADMA.	Str.10
- Slovinsko: Výročné stretnutie členov ADMA.	Str.11
- Nová rubrika: Odpovede Materského strediska ADMA.	Str.11
- Omša za zosnulých členov združenia ADMA.	Str.11
Úmysel modlitieb na tento mesiac	Str.12
Za tých, ktorí utekajú zo svojej krajiny.	

REDAKCIA

FATIMA NÁS ČAKÁ!

Milí priatelia,

na záver tohto pastoračného roka a formačnej cesty, každému z vás, blížiac sa k Medzinárodnému kongresu Márie Pomocnice kresťanov 2024 vo Fatime zasielame bratský pozdrav. Práve vo Fatime sa ocitneme v rozjímaní o sne, o pôvode poslania dona Bosca, ktoré je dnes aj naším poslaním ako saleziánskej rodiny a o sprostredkovaní Márie, matky a učiteľky, ktorá nás predchádza a sprevádza smerom k Ježišovi a mladým.

V tomto roku sme počas prípravy na kongres uvažovali nad dôležitými témami: Povolanie a oratoriánske poslanie, Povolanie k nemožnému, Tajomstvo mena, Sila miernosti a láskavosti, ktoré robia saleziánsky štýl osobitým.

A práve v týchto dňoch, keď píšeme tento úvodník, nás Božie slovo pozýva, aby sme sa vrátili k téme misií silným a významným obrazom, akým je obraz “rozsievača”. Obrazom, ktorý nám pomáha nanovo interpretovať náš život, našu službu, aktivity, do ktorých sme zapojení a všetko prinavracat' do Otcových rúk:

“S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek

hodí semeno do zeme; či spí alebo vstáva, v noci či vo dne semeno klíči a rastie a on ani o tom nevie. Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a napokon plné zrno v klase. A keď úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva.” (Mk. 4, 26 - 29)

Boh nás rozhodne pozýva, robí nás účastníkmi svojho plánu lásky k človeku. Volá nás po mene a v mene nám zveruje poslanie, ako sa to stalo Jankovi v sne: *“nikto si nedáva meno, ale ho dostáva. V mene je napísané povolanie a v ňom je obsiahnutá metóda (nie bitím, ale miernosťou a láskou), poslanie (získať týchto svojich priateľov), obsah (poučenie o hriechu a cnosti).”*

Ale Boh nás nenecháva samých! Bez ohľadu na poslanie od nás žiada len to, aby sme “boli” semenami a rozosievali semená jeho lásky, pričom si je istý, že dá vzklíčiť a rásť svojmu kráľovstvu. Je krásne dôverovať Bohu Otcovi, je oslobodzujúce cítiť, že sme spolupracovníkmi a nie absolútnymi protagonistami, je utešujúce vedieť, že práve pôda

spontánne prináša svoje ovocie. Aj ako ADMA môžeme čítať uplynulý pastoračný rok a plánovať nový rok vo svetle tohto Slova. Náš záväzok pre najslabších a pre mladých nebol a nikdy nebude márný, náš výchovný a formačný záväzok sa nikdy nestratí, naša túžba dať spoznať Máriu nebude sklamaná, ak sa uznáme za jednoduchých poľnohospodárov a pokorne podriadime všetko svoje konanie Otcovej vôli, ak prijmemе poslanie, ktoré nám bolo dané spolu s pôdou, na ktorej máme pracovať, ak sa nebudeme snažiť unáhľene hodnotiť úrodu a budeme vedieť čakať na správny čas, aby všetko dozrelo, predovšetkým dozrelo srdce každého mladého človeka, ktorého stretneme. Dnes malé semienko, ktoré zajtra vyklíči a vyrastie.

Všetkým želám pokojné leto.

Don Gabriel Cruz Trejo,
Duchovný animátor SDB ADMA Valdocco.

Renato Valera,
Prezident spoločnosti ADMA Valdocco.

FORMAČNÝ PROJEKT

Formačný program ADMA 2024-2025: **VELKÁ SYMFÓNIA MODLITBY V JUBILEJNOM ROKU CIRKVI**

Formačný program ADMA na roky 2024 - 2025 nás stavia na cestu k Jubileu (Jubilejnému roku 2025), ktoré, ako píše pápež František: *“vždy predstavovalo udalosť veľkého duchovného, cirkevného a spoločenského významu v živote Cirkvi. Odkedy Bonifác VIII. v roku 1300 ustanovil prvý Svätý rok - ktorý sa opakoval každých sto rokov a ktorý sa potom podľa biblického vzoru opakoval každých päťdesiat rokov, až sa napokon ustálil na každých dvadsaťpäť rokov, svätý veriaci Boží ľud prežíval toto slávenie ako osobitný dar milosti, charakterizovaný odpustením hriechov a zvlášť odpustkami, ktoré sú úplným prejavom Božieho milosrdenstva.”*

Pápež František hovorí, že motto Jubilea **“Pútnici nádeje”** kladie do centra jubilejného roka **“udržiavať zapálenú pochodeň nádeje, ktorá nám bola daná a urobiť všetko pre to, aby každý opäť získal silu a istotu pozeráť sa do budúcnosti s otvorenou dušou, dôverujúcim srdcom a prezieravou myslou. Blížiace**

sa jubileum bude veľmi nápomocné pri opätovnom vytváraní atmosféry nádeje a dôvery ako znamenia nového znovuzrodenia, ktorého naliehavosť všetci pociťujeme”.

Pápež nás pozýva, **aby sme túto nádej pestovali pri pohľade na drámy dnešného sveta a boli “schopní obnoviť zmysel pre univerzálne bratstvo”** a nezatvárali oči pred drámou bezuzdnej chudoby, ktorá bráni miliónom mužov, žien, mladých ľudí a detí - najmä mnohým utečencom núteným opustiť svoju krajinu - žiť spôsobom hodným človeka. *“Nech zaznie hlas chudobných v tomto čase prípravy na jubileum, ktoré podľa biblického príkazu obnovuje každému prístup ku plodom zeme.”* Aj my sme povolaní kráčať po tejto duchovnej ceste obrátenia *“s pocitom, že sme všetci pútnikmi na zemi, kde nás Pán dal, aby sme ju obrábali a starali sa o ňu”*, aby sme zachovali jej krásu. Sme tiež pozvaní byť *“čoraz viac znamení a nástrojmi jednoty v harmónii rozmanitosti”* tým, že sa budeme

podieľať na živote a budovaní Cirkvi a budeme si vážiť všetky charizmy a služby, ktoré Duch Svätý nikdy neprestáva udeľovať. S vedomím, že na to, aby sme toto všetko prežili nestačia len naše sily, bude formačná cesta tohto roka nasledovať pápežovu výzvu venovať čas prípravy na Jubileum veľkej modlitbovej „symfónii“. *“Predovšetkým modlitby za obnovenie túžby byť v Pánovej prítomnosti, počúvať ho a klaňať sa mu. Tiež modlitby za to, aby sme ďakovali Bohu za mnohé dary jeho lásky k nám a chválili jeho dielo vo stvorení, ktoré každého zaväzuje k úcte a ku konkrétnemu a zodpovednému konaniu na jeho ochranu. Modlitby ako hlasu „jedného srdca a jednej duše“ (porov. Sk 4, 32), ktorý sa premieta do solidarity a delenia sa o každodenný chlieb. Modlitby, ktorá umožňuje každému mužovi a každej žene na tomto svete obrátiť sa k jedinému Bohu a vyjadriť mu to, čo je skryté v hĺbke srdca. Modlitby ako cesty k svätosti, ktorá vedie človeka k prežívaniu kontemplácie aj uprostred činnosti. Skrátka, bude to intenzívny rok modlitby, v ktorom sa srdcia otvárajú, aby prijali hojnosť milosti, čím sa modlitba „Otče náš“, ktorú nás naučil Ježiš, stáva životným programom každého z jeho učeníkov.”*

Preto sa v nadväznosti na letné duchovné cvičenia budeme venovať prehĺbeniu modlitby, počnúc počúvaním Slova, aby sa stala konkrétnou pomocou v každodennom živote, vo dvojici, v práci, v rodine.

Cesta bude rozdelená do troch krokov:

Prvý krok: Počúvanie a modlitba Slova: budeme počúvať Slovo, pomocou jednoduchých a konkrétnych nástrojov sa budeme modliť k Slovu a so Slovom, učiť sa a znovu sa učiť, ako ho oživiť v našom živote. Budeme sa snažiť vložiť svoje srdce do počúvania Ježiša, ktorý trvá na tom, aby sa stal jedným z nás. Budeme spoločne kráčať v načúvaní Slovu, aby sme pochopili, ako ho živiť a viesť na našej ceste, dať mu priestor v

tichu, umlčať svoje myšlienky, aby sme počúvali tie Ježišove. Budeme sa učiť prežívať predĺžené chvíle modlitby prostredníctvom Lectio Divina a spoločného zdieľania svedectiev.

Druhý krok: Rozlišovanie: uvedení do väčšieho počúvania Slova podnikneme niekoľko krokov, aby sme rástli v rozlišovaní duchov prostredníctvom ignaciánskej skúsenosti, ktorá je taká drahá donovi Boscovi a svätému Františkovi Saleskému. Budeme rásť v chápaní toho, ako môžeme práve v modlitbe nájsť privilegovaný moment a konkrétny nástroj pre každodenné rozlišovanie pri malých i veľkých rozhodnutiach. Takto sa naučíme zachytávať a pohotovo zaháňať pokušenia a prijímať inšpirácie Ducha Svätého.

Tretí krok: Žiť v Božej prítomnosti: nakoniec sa pokúsime naučiť trochu viac o tom, ako žiť to, čo pre dona Bosca bola kontemplácia v akcii: ako je modlitba autentická, ak sa premieňa na život a ak premieňa náš život. Keď premýšľame o deväťročnom sne, možno sme dospeli k momentu „...pustili sa do učenia o škaredosti hriechu a krásy cnosti“. Pokúsime sa pochopiť, aké dôležité je pokračovať v modlitbe v živote tým, že z nej urobíme životnú modlitbu - chválu Boha. Uniknúť hriechu a pestovať čnosti v radostnom postoji: dôverovať, zverovať sa, usmievať sa a konať.

Podľa slov pápeža Františka budeme na tejto ceste pestovať pohľad nádeje, najmä pre tých najchudobnejších. Nebudeme zanedbávať kontempláciu krásy stvorenia a starostlivosť o náš spoločný domov. Budeme hľadať najlepšie spôsoby, ako byť viac a lepšie znamením a nástrojom jednoty v harmónii rozmanitosti v situáciách, ktoré nám prináša každodenný život. Prosíme Máriu, aby sprevádzala Cirkev, saleziánsku rodinu a združenie na ceste prípravy na veľkú udalosť milosti Jubilea.

NAZARET. BOŽIA RODINA

10. MÁRIA, MATKA A UČITELKA

Pokračujme v úvahách o rodinnej výchove v nazaretskej škole. V liturgickom klenote, ktorým je svätá omša venovaná Panne Márii Nazaretskej, sa Cirkev znova a znova vracia, aby uvažovala nad skutočnosťou, že Mária (a s ňou aj Cirkev!) sa stala našou Matkou a Učiteľkou, pretože bola najprv Ježišovou Matkou a Učiteľkou, a ešte predtým preto, že Ježišom bola najprv povoláná a potom vychovaná k tomu, aby bola dokonalou učeničkou. V nádhernej prefácii tejto svätej omše sa píše: “V každodennom dôvernom vzťahu so svojim Synom, v dome v Nazarete, kolíske Cirkvi, nám Mária ponúka vzácne učenie života. Matka a učenička Krista Pána stráži a rozjíma vo svojom srdci o prvých plodoch evanjelia.”

Dôverný vzťah s Ježišom pri vykonávaní jej poslania Matky viedol Máriu k tomu, aby sa stala učeničkou svojho Syna, a vďaka svojmu učeníctvu je teraz našou milujúcou Matkou a spoľahlivou Učiteľkou. Stalo sa tak - a to netreba podceňovať - “spojená s Jozefom, spravodlivým človekom, putom zasnubnej a panenskej lásky”, tej istej lásky, ktorá koluje v Cirkvi a robí nadprirodzeným každé prirodzené puto, ktoré ponechané samo na seba neobstojí v skúške krehkosti, hriechu a smrti. A to z jednoduchého dôvodu, že dieťa potrebuje otca a matku, v prirodzenom aj nadprirodzenom poriadku. Žiadna psycho-sociologická alchymia a žiadny sociálno-politický tlak by nás nemali presvedčiť o opaku.

Aby sme pochopili “vzácne učenie života”, ktoré vyžaruje z domu v Nazarete pre úspech rodinnej výchovy, skúsme porovnať, aj s pomocou úvah talianskeho psychoanalistu Recalcatiho v jeho krásnej knihe Tajomstvo Syna, štyri paradigmatické postavy vzťahu medzi rodičmi a deťmi, ktoré nám dáva kultúra a Písmo: Laius a Oidipus, milosrdný Otec a márnотratný syn, Abrahám a Izák, Mária-Jozef a Ježiš.

Spolupatričnosť a sloboda

Je zaujímavé, že Ježiš, ktorý sa ako chlapec prejavoval ako *nesmierne slobodný*, bol napriek tomu *synovsky podriadený* Márii a Jozefovi, ktorí si čoraz viac uvedomovali tajomstvo, ktorého nositeľom bol ich syn. Ježišovi ani nenapadlo, aby bol slobodný bez obmedzení, alebo aby poslúchal servilným spôsobom: jeho identita ako Božieho syna a syna človeka bola

dokonale harmonická. Ježiš je konkrétnym ideálom každého dieťaťa, tým, ktorý otvára možnosť byť vďačný za puto so svojimi rodičmi, ale tiež schopný rozpoznať v Bohu väčší pôvod a cieľ.

V Ježišovom príbehu sa rodičia a deti navzájom nepopierajú ani nezabíjajú: samozrejme, existujú napätia, ale nevedú ku konfliktom a roztržkám. Ako dospelý bude mať Ježiš poslanie, prežívané v dokonalej a láskyplnej zhode s Otcom a tiež so súhlasom Matky, dať svoj život, aby vykúpil náš život a obetovať svoju smrť, aby oslobodil každého človeka od smrti, ale vo svojom vlastnom príbehu, na rozdiel od gréckeho príbehu, ako aj freudovského – skrátka: Na rozdiel od rodinnej tragédie, ktorá poznačuje ľudskú skúsenosť a je základnou črtou západnej kultúry, neexistuje ani tieň skutočného alebo symbolického zabitia dieťaťa (infanticídy) alebo zabitia otca pre nadobudnutie slobody (paricídy), a niet ani stopy po autoritárskych alebo incestných (pohlavný vzťah medzi príbuznými) vzťahoch. V Ježišovom príbehu, zákon a sloboda, rodinné puto a osobný osud nachádza šťastnú ľudskú a božskú zhodu: nič neľudské, nič fanatické.

V Nazarete sa naplno uskutočnilo úspešné výchovné dielo, ktoré má vykonávať každá rodina, prežívať zväzok dávajúci slobodu svojim deťom, ponúkať intenzívny citový život, ale rešpektovať vlastné tajomstvo a tajomstvo svojich detí, dosiahnuť šťastnú rovnováhu medzi starým a novým, medzi tradíciou a inováciou. V Nazarete vidíme Boha, ktorý vstupuje do cyklu ľudských generácií. V nazaretskom zrkadle nadobúda platnosť pre všetkých skutočnosť, že vzťah rodič-dieťa je *zdieľanie nezdieľateľného, kontinuita spoločného života a uznanie originality každého z nich*. Skúsenosť synovstva nikdy nie je privlastnením si a vlastníctvom, ale vždy nejakým spôsobom odovzdaním a decentralizáciou. Mária a Jozef to začali chápať hneď od začiatku a žili to až do konca príkladným spôsobom. A Ježiš, lepší ako ktorýkoľvek iný syn, bol skutočne synom, to znamená, že vedel byť dedičom, originálnym spôsobom si osvojiť to, čo mu bolo dané ako dedičstvo, dokonca sa sám stal základom novej a večnej zmluvy. Pretože úlohou dieťaťa – hovorí Recalcati veľmi dobre – “nie je opakovať, ale prijať individuálne, subjektívne to, čo mu odovzdali tí, ktorí ho predišli”.

Stratený syn (grécka mytológia)

Medzi Laiom a Oidipom dominuje strach: Laius sa bojí svojho syna, Oidipus nenávidí svojho otca. Osud smrti ťaží oboch: otec sa snaží zabiť syna, syn zabije otca. Platí zákon osudu, neexistuje ani sloboda, ani milosť: "Oidipus zostáva pevný v pozícii toho, kto odmieta symbolický dlh, ktorý ho viaže k druhému, neustále si nárokuje iba svoj kredit u druhého. Koniec koncov, Oidipov otec zase nevie, ako odovzdať svojmu synovi iné dedičstvo ako svoj vlastný sľub smrti. [Príbeh autoritatívnych otcov, neschopných plodiť \(dávať\), a nevďačných a vzdorovitých synov, neschopných dediť.](#) je príbehom, ktorý má tendenciu sa opakovať, a to napriek najlepším úmyslom, pravosti túžob a úprimnej láske, najmä pre "prílišnú" lásku.

A prosím, nehovorte ako často počujeme, že lásky nikdy nie je príliš veľa: tu pod "príliš veľa" myslíme prehnanú, nevyváženú, nezrelú lásku. Lásky nikdy nie je príliš veľa, keď je to pravá láska, ale treba sa na to pozrieť, či je to pravá láska. Áno, pretože rodičia vo všeobecnosti úprimne milujú svoje deti a veľká je aj citová väzba, ktorú deti cítia k svojim rodičom. Ide však o to, že len mať pocity lásky nestačí! Pocity lásky nechráni pred neskúsenosťou, nezrelosťou, sebeckom. Nie je ľahké a samozrejmé vytvárať pre deti také prostredie, aby boli a cítili sa skutočne slobodné, a teda aby boli skutočne vďačné za to, že boli zrodené k životu a aby túžili aj oni byť darcami života.

Oidipus je stratený syn, tak ako stratený je každý syn, ktorý nechápe dlh vďačnosti voči tomu, kto ho splodil, a nesprávne chápe zmysel pre právo a autoritu, vníma ich ako despoticke a utláčajúce jeho slobodu. Je to dieťa, ktoré sa usiluje o sebaoptvrdenie bez uznania druhého: jeho túžba nepozná hranice, pretože neuznáva existenciu svojho dlhu. "Nežiadal som nikoho, aby som prišiel na svet", to je motív vydierania, ktorý legitimizuje tvrdenia mnohých tínedžerov.

Treba však povedať, že takéto dieťa je často plodom rodičov, ktorí ho zahrňujú vecami a starostlivosťou, a nie svedectvami o tom, čo je pravdivé a dobré, nevyhnutne a bez viny sa stáva trúfalým a domýšľavým, sebeckým a tyranským: je to dieťa – hovorí Recalcati – ktoré "má pocit, že má nekonečný úver odmietajúc akúkoľvek formu dlhu. Jeho požiadavka nepozná hranice, pretože je založená na ignorovaní dlhu. Toto podobenstvo správne ilustruje osud syna, keď sa jeho spravodlivé právo na slobodu drzo vypína bez toho, aby rozpoznalo akúkoľvek

formu svojho pôvodu. Naliehavá otázka – "daj mi!" – syna nectí otca, ale nepriamo ho obviňuje, že si sebecky necháva všetko svoje bohatstvo pre seba."

Syn znovu nájdený

Syn, ktorý bol stratený a našiel sa, (podobenstvo o márnotratom synovi porov. Lk 15,11-32) je o synovi, ktorý sa stratil rovnako ako jeho starší brat.

Obaja nesprávne chápú otcovský zákon, ktorý v podstate vychováva človeka k slobode a vďačnosti: jeden sa snaží presadiť *prehreškami*, druhý *hľadá uznanie prostredníctvom slepej podriadenosti*. Jeden stratil svoje dary, druhý sa stratil uprostred toľkých darov. Pre oboch sú rozhodujúce otcove slová, a to rozličným spôsobom: «Syn môj, čo je moje, je tvoje!» Pre najmladšieho syna to znie takto: "Prečo si privlastňovať dedičstvo, ktoré vám nikto neberie? Prečo chcieť všetko okamžite, vopred a navždy?" Pre najstaršieho to znie: "Pozri, si syn, nie otrok! Môžeš si vziať kozliatko, kedykoľvek budeš chcieť!"

Ako to, že sa mladší syn stane znovunájdеныm synom? Hľa, pretože *otec ide za zákon, ktorý by odsúdil syna, skrze milosrdenstvo, ktoré ho namiesto toho vykupuje*. V skutočnosti, vysvetľuje Recalcati, "hoci zákon ukladá kameňovanie deťom, ktoré nectia svojho otca a matku, tento otec nepoužíva zákon, ktorý by ho potvrdil v jeho autorite."

Prvýkrát to urobí tak, že sa okamžite zbaví svojho majetku, čím mu nepripomenie, že jeho dedičstvo mu pripadne až po smrti. Akoby mu chcel naznačiť: "nemusíš ma zabiť, aby si bol sám sebou, ani nemusíš porušiť zákon, aby si sa tešil zo života". Druhýkrát to urobí tak, že mu odoprie otrocké zaobchádzanie, ktoré jeho syn očakával, a pokryje ho znakmi svojho syna. Akoby mu chcel povedať: "Nečakaj odsúdenie, ale odpustenie. Nepozerám sa na tvoj hriech, ale myslím si, že si môj syn!" Robí to tretíkrát oslavou jeho návratu. Odtiaľ pochádza kresťanská logika, ktorú pozná toľko veriacich i neveriacich rodičov a podľa ktorej vedia žiť: po tisíckach napomínaní svojich detí, aby nerobili zlo a neublížovali si, nakoniec zvíťazí to, že sa nedajú premôcť zlom, ale premôžu zlo dobrom, a *to ich vedie k očakávaniu odpustenia pokánia svojho dieťaťa*, aby oslavovali, že ho našli, a nie mu zazlievali jeho chyby. Pretože *odpustenie nie je ovocím zásluh, ale darom, ktorý prekonáva všetky zásluhy*. Aj tu to Recalcati dobre vystihol: "odpustenie si syn nezaslúži, nie je odmenou za pokánie. Skôr je to to, čo to skutočne umožňuje. Umožňuje pokánie nie

Nazaret. Božia rodina.

ako cynické uvažovanie ("ak si ma môj otec ponechá aspoň ako nádenníka, postará sa o mňa aspoň tak ako o nich..."), ale ako obrátenie, zmenu, autentickú premenu. Z teologického hľadiska je to jasné: *pokánie si zaslúži odpustenie, ale odpustenie ho prináša.*

Pozoruhodné je, že z psychologického a výchovného hľadiska *k znovu nájdeniu syna príde preto, lebo otec má odvahu ho stratíť.* Recalciti príhodne poznamenáva, že "stav dieťaťa ako takého si vždy vyžaduje právo vzbúriť sa. Rodina nemôže vyčerpať horizont sveta. Tak ako ľudský život potrebuje prijatie, domov, rodinu, tak s rovnakou intenzitou musí ísť inam, oddeliť sa, pestovať vlastné tajomstvo. *Spolupatričnosť a odtúlenie sa, vzdialenie sa, sú dva rovnako dôležité základné póly procesu humanizácie života.* Stručne povedané: keď rodičia neakceptujú "výchovné riziko", budú sa snažiť chrániť svoje dieťa silou zákona (čo dnes znamená nadmernú starostlivosť, slová, pokyny, vysvetľovanie, ochranu), čím narušia rovnováhu medzi zákonom a túžbou, ktorá je naopak pre rast dieťaťa nevyhnutná. Teraz je naopak zákon len pedagógom - hovorí svätý Pavol -, ale to, čo sa počíta, je milosť: preto je nesprávne, ak deti nedodržiavajú zákon, ale rovnako nesprávne je, ak sa rodičia hrajú na vykladačov a strážcov zákona. Obsahom zákona je láska a srdcom lásky je milosrdenstvo.

Syn obetovaný

Je tak náročné stať sa otcami a matkami podľa Božieho srdca, že naša viera je založená na tom, čo Boh vykonal v srdci Abraháma, ktorého kresťania v skutočnosti uznávajú za svojho "otca vo viere". Tvárou v tvár neustálemu riziku "privlastňovania si" dieťaťa, ktoré možno ako v prípade Abraháma, rodičia dostali ako zázračný dar od Boha, je potrebné pozrieť sa na skutočnosť, že Boh žiadal od Abraháma obeť tohto vytúženého syna. Týmto Boh vychováva Abraháma, aby stratil svojho syna, aby ho vedel nechať ísť, pretože udržať dieťa z prílišnej lásky znamená zabrániť mu, aby sa stalo človekom a dosiahlo niečo nové: „Abrahám čelí skúške, ktorá v skutočnosti čaká každého rodiča. Boh je symbolom zákona, ktorý žiada každého skutočného otca, aby sa vzdal vlastníctva dieťaťa, ktoré splodil. Či to nie je najvyšší prejav lásky otca a všeobecnejšie každého rodiča k dieťaťu? Pustiť dieťa, vedieť ho stratíť, obetovať všetky vlastnícke práva, nechať na púšti ako sa to stáva Abrahámovi, vlastného syna.“

Ba čo viac, stať sa otcami a matkami podľa Božieho srdca je také drahé, že sám Boh Otec realizuje správny

vzťah otca a dieťaťa tým, že privádza milovaného Syna do hry. Slová svätého Jána sú tak slávnostné, aby vyjadrili krajnosť Božej lásky k nám: "Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život." (Jn 3, 16). Pozoruhodné! Zatiaľ čo obeta Izáka, ktorú požaduje od Abraháma, je nakoniec "pozastavenou obeťou" (Petrosino), Synova obeť je zavŕšená až do konca: "Bolo pred veľkonočnými sviatkami. Ježiš vedel, že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi. A pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti." (Jn. 13, 1).

Neotcovské Božie otcovstvo a pod krížom nematerské materstvo Panny Márie uskutočňujú majstrovské dielo poslušného a odvážneho syna, schopného plniť svoje poslanie až do konca a stať sa vzorom úspešného života, ktorého základným pravidlom je, že pre zachovanie života je dôležité darovať život, je však vedúce k smrti, ak sa usilujeme zachovať si ho: "Kto nájde svoj život, stratí ho, a kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho." (Mt. 10, 39).

Toto je to, čo by sa deti mali postupne naučiť, aby nevyrástli ani slabé, ani namyslené: že život a pravá láska sú radosť a obeť, ochota darovať svoj život, aj keby len za to, že ho prijali, a radosť zo skúsenosti – podľa Pánových slov – „že je viac radosti v dávaní ako v prijímaní“ (Sk 20, 35). A tu je to, čomu by sa mali vyhnúť rodičia: ak sa v minulosti od detí predčasne očakávali príliš veľké obety, dnešným rizikom je vyhovieť im vo všetkom a nasýtiť každú ich žiadosť o potešenie a snaha vyhnúť sa akejkoľvek obeť, ktorú by mali priniesť. Tí, ktorí majú nejakú životnú skúsenosť dobre vedia, o čom nás aj Písmo opakovane uisťuje: „Človek v blahobyte to nechápe, je ako zvier, ktoré hynie.“ (Ž 49, 3-21). A rovnako dobre vie, že ak sme ich dobre prijali, skúšky nám umožňujú rásť: "Chválime sa aj súženiami, veď vieme, že súženie prináša trpezlivosť, trpezlivosť osvedčenú čnosť a osvedčená čnosť zasa nádej. (Rim 5, 3).

Roberto Carelli SDB

POKORNÉ A NAJVVYŠŠIE STVORENIE

Na ceste s Máriou, učiteľkou integrálnej ekológie

11. MÁRIA NOVÉHO SVETA

V bode č. 241 encykliky Laudato si' František potvrdzuje, že v oslávenom tele Panny Márie vďaka jej nanebovzatiu časť stvorenia už dosiahla plnosť svojej krásy. Spočiatku by sa mohlo zdať, že tieto slová sa vzťahujú len na Máriu. Byť vzkriesený so svojím telom, tak ako Kristus, jej Syn, je určite výsadou Márie. Dary, ktoré Boh dáva svojej Cirkvi sú však vždy na úžitok všetkým! Aký úžitok čerpáme aj z oslávenia Panny Márie? Výhodou pre nás je, že keď hľadáme na Máriu v sláve, vidíme svoj osud a sme posilnení vo viere, nádeji a láske.

Kniha Zjavenia, kapitola 12, predstavuje víziu, v strede ktorej stojí tajomná žena:

“1 Na nebi sa ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd. 2 Bola tehotná, kričala v pôrodných bolestiach a mukách. 3 Ukázalo sa aj iné znamenie na nebi: Hľa, veľký ohnivočervený drak, ktorý mal sedem hláv a desať rohov, na hlavách sedem diadémov. 4 Jeho chvost zmietol tretinu nebeských hviezd a zhodil ich na zem. Drak sa postavil pred ženu, ktorá mala rodiť, aby zožral jej dieťa, len čo ho porodí. 5 A porodila syna, chlapca, ktorý má železnou berlou vládnuť nad všetkými národmi. Jej dieťa však bolo uchvátené k Bohu a k jeho trónu. 6 Žena utiekla na púšť, kde jej Boh pripravil miesto, aby ju tam živilí tisícdvostondesiat dní.”

Tradícia Cirkvi videla v tejto žene striedavo konkrétnu osobu Márie a zosobnenie Božieho, izraelského a cirkevného ľudu. Prostredníctvom tohto obrazu boja a víťazstva veriace spoločenstvo znovu číta proroctvo z knihy Genezis o žene a jej potomkoch (Gn 3, 15). Táto tajomná žena je teda Nová Eva alebo Žena par excellence: je Matkou nového sveta, sveta vykúpeného Pánom. V nej kontemplujeme, tak ako v Judite, Ester, Nevestu z Piesne piesní a v Márii, povolanie Cirkvi: povolanie byť Božími spolupracovníkmi na spáse sveta. Narodenie Mesiáša sa totiž neustále uskutočňuje v každom veriacom, ako aj v Márii, prostredníctvom vtelenia Slova a pôsobenia Ducha.

V mesiášskom narodení opísanom na tejto stránke nejde o narodenie v Betleheme, ale o narodenie vo veľkonočnom ráne. Pôrodné bolesti zodpovedajú bolestiam na Kalvárii, kde sa narodením z kríža

obnovilo celé stvorenie. Syn ženy teda nie je len Kristus. V tomto dieťati sú zastúpení všetci, ktorí sa znovuzrodením v krste stali Božími deťmi, deťmi Cirkvi a Máriinými deťmi. (Ján 3,3-8; Mt 18,3). Útek ženy do púšte je akýmsi novým exodom. Púšť je totiž miestom intimity a Božej ochrany: po Pánovej Veľkej noci sa začal čas Cirkvi, čas prenasledovania, v ktorom však nikdy nechýba chlieb života, Slova a Eucharistie. (Oz 2:16-25).

Na túto tajomnú ženu sa môžeme pozeráť ako na príklad plodnosti a pokúsiť sa interpretovať symboly, ktoré jej patria v tejto perspektíve. Žena je predovšetkým odetá slnkom: to znamená, že je schopná byť úplne sama sebou vo svetle Boha, nemá čo skrývať (porov. Gn 2,25). Pod nohami, čo je miesto, ktoré Písmo vyhradzuje pre porazených nepriateľov je mesiac, symbol toho, čo je vo stvorení nestabilné, pretože je cyklické: držať ho pod nohami znamená poznať a ovládať vlastnú plodnosť.

Žena je korunovaná hviezdami: číslo 12 predstavuje kmene Izraela a tiež apoštolov. Tento symbol teda označuje dvojitú príslušnosť ženy k starej a novej zmluve s Bohom. V rozprávaní o stvorení však hviezdy predstavujú plynutie času (porov. Gn 1,16). Koruna hviezd by preto mohla naznačovať aj skutočnosť, že žena sa nebojí plynutia času, ale je s ním zmierená.

Nakoniec, žena sa nebojí únavy, bolesti, ktorá k zrodu potomstva nevyhnutne patrí. Jej odvaha hovorí o jej vášni pre život. Dieťa, ktoré porodí jej však okamžite odoberú, pretože jej nepatrí.

Text neskôr hovorí o početnom potomstve, akoby chcel povedať, že sloboda vzhľadom na osoby alebo diela, ktorým sme dali život je základným rozmerom plodnosti (Zjv 12, 17).

Autor Apokalypsy o niekoľko veršov neskôr odhaľuje identitu draka: je to prastarý had, pokušiteľ, ktorý v príbehu Genezis oklamal ženu, keď ju dotlačil, aby sa silou zmocnila toho, čo možno prijať len ako dar: byť rovní Bohu, čiže byť jeho deťmi (Gn 3, 5). Podľa Knihy Genezis jedným z dôsledkov tohto gesta, ktoré vyjadruje radikálny nedostatok dôvery v Stvoriteľa je tendencia zmocniť sa bližneho, akoby bol vlastný: manžel to robí so svojou manželkou, matka to robí so svojimi deťmi, vytvárajúc reťaz utrpenia, ktorú je veľmi ťažké pretrhnúť. (Gn 3:16; 4:1). Videnie Apokalypsy je teda textom boja, presiaknutým krvou dejín, ale je tiež dielom kontemplácie zahalenej do aury svetla, z ktorej vychádza šťastný koniec: drak nemôže mať posledné slovo. Nakoniec bude každá slza zotretá a smrť bude navždy porazená (21:14).

Obraz ženy v pôrodnom utrpení je pravdepodobne ovocím modlitby prenasledovaného spoločenstva, ktoré zároveň znovu číta Písmo a interpretuje ho pod vedením Ducha, vo svetle Pánovho zmŕtvychvstania. Autor textu ho teda definuje ako "proroctvo" (1,3; 22,7.19), ktoré je v biblickej reči predovšetkým výkladom znamení čias a výzvou k vernosti prítomnému okamihu. Zámerom textu je teda pomôcť nám žiť s nádejou, byť optimistickí bez

ignorovania utrpenia, v istote, že Zlý už nad nami nemá moc a že vesmír je v rukách Boha Otca, ktorý sa neúnavne stará o svoje stvorenia.

Boh sľúbil, že vykúpi celé stvorenie z hrozby zničenia a smrti. Oslávenie Panny Márie je len začiatkom oslávania celého stvorenia. Sme predurčení mať účasť na sláve Márie a Ježiša spolu s celým stvorením. Všetko, čo Boh stvoril, Boh stráži a vykúpi, pretože všetko, čo stvoril je vzácne v Jeho očiach a hodné úcty. Teraz je však stvorenie zverené Bohom do našich rúk: čo s ním robíme? Ako sa staráme o toľko krásy?

Na konci tohtoročnej cesty, na ktorej sme spoločne kontemplovali vzťah medzi Máriou a úsilím veriacich o integrálnu ekológiu, položme si ešte raz otázku: **čo inšpiruje naše každodenné konanie? Čo nás podporuje a povzbudzuje, aby sme sa podujali na ekologickú premenu a vytrvali v nej, aj keď to stojí námahu? Don Bosco v ťažkých chvíľach skúšok hovorieval "kúsok neba všetko napraví": slávna prítomnosť Panny Márie v našom živote a v živote Cirkvi môže byť týmto kúskom raja, týmto povolaním k vernosti Boha, ktorý vždy plní svoje prisľúbenia.**

Linda Pocher FMA

Z PRIJATEJ MILOSTI

“UROBTE, ČO VÁM POVIE”

Nasledovanie Krista v radosti a bolesti, ktoré si vzala do rúk Mária Pomocnica kresťanov.

Sme Andreas a Elena.

Počas týchto dní sme si mohli uvedomiť, ako veľmi nás Panna Mária sprevádzala krok za krokom v každom okamihu nášho života a koľko darov nám dala.

VIERA

Elena: dar viery. Dostávali sme ho osobne od detstva, rôznymi cestami, cez saleziánsku rodinu v školách, v oratóriu a v mládežníckych stretnutiach a preto, ako nás učil don Bosco, sme vnímali a stále zažívame Máriu ako jej jednoduchú a stálu prítomnosť v našom každodennom živote.

STRETNUTIE A MANŽELSTVO

Andreas: Ďalším darom, ktorý sme dostali, bolo naše stretnutie a potom naše manželstvo.

Stretili sme sa na mariánskej púti a prvýkrát som Elenu videl v kostole zasvätenom Panne Márii. Pri zasnúbení sa okrem radosti zo spoločného života

Per grazia ricevuta

objavili aj niektoré rany, ktoré sme nosili v srdci. U mňa to bol strach zo straty náklonnosti, pretože moji rodičia sa rozišli, keď som mal 11 rokov, a teda riziko žiť všetko ako “carpe diem”, riziko vziať si všetko a hneď zo strachu, že to stratím, kým u Eleny to bol strach vydať sa a úplne sa darovať v sviatosti manželstva. Dobré chápete, že to boli dva strachy, ktoré sa stretli, bolo by pre nás nemožné vydať sa na cestu manželstva iba s vlastnými silami. Preto sme sa museli okamžite zveriť Márii, ktorá nám pripomenula, že Bohu nič nie je nemožné, a tak deň za dňom, jeden Zdravas Mária za druhým, Pán uzdravoval naše srdcia a viedol nás k manželstvu.

Pred siedmimi rokmi sme sa zobrali. Prijali sme sviatosť manželstva na Valdoccu a darom v dare bolo, že nám Mária Pomocnica kresťanov a Don Bosco otvorili dvere svojho domu, naša oslava bola naplánovaná v ich dome. Bolo to naozaj dojímavé.

Duch Svätý nám navrhol “Svadbu v Káne Galilejskej” ako evanjelium pre tento deň. Videli sme v ňom zhrnutý náš príbeh: istú prítomnosť Márie, ktorá nám povedala: **“Urobte, čo vám povie”**, urobte, čo vám povie Pán, a my sme sa svojím vlastným malým spôsobom, s každodenným nasadením, ako to chcel don Bosco, snažili naplniť poháre s istotou, že zázrak premenenia vody na víno vykoná Pán.

Z tejto lásky sa narodili štvorročná Anna a dvojročná Beatrice.

ADMA

Elena: Jedným z najväčších darov, ktoré sme dostali od Márie, bol dar združenia ADMA - Združenia Márie Pomocnice kresťanov.

Na radu kňaza, ktorý celebroidal našu svadbu a niektorých priateľov sme sa na túto cestu vydali hneď po svadbe.

Od začiatku sme sa na stretnutiach ADMA cítili ako doma, ako rodina. Spoznali sme priateľov, s ktorými sme sa mohli podeliť o radosti a navzájom sa podporovať v každodennom živote. Našli sme tu tiež tú saleziánsku spiritualitu tvorenú radosťou a oddanosťou, ktorú sme poznali už ako deti a ktorú cítime, že k nám úplne patrí.

Pred dvoma rokmi sme tiež pocítili volanie a potrebu byť súčasťou tejto rodiny a tak sme začali navštevovať aspirantský kurz, ktorý nás viedol k

záväzku vstúpiť do združenia v októbri minulého roka.

CHOROBA:

Andreas: Vtom istom období, keď dozrievalo naše rozhodnutie pripojiť sa k ADME, sme zistili, že Elena má zhubný nádor na prsníku. Nič sa nedeje náhodou. Bola to príležitosť dozrieť k väčšej dôvere v Máriu a úplne zveriť náš život do jej rúk. Bolo ľahké prijať modrú šatku a členský preukaz, ťažšie sa nám zdalo žiť v odovzdanosti do Božej vôle. Počas týchto dní nám však nikdy nechýbala radosť, ktorá nebola ovocím našej vlastnej zdatnosti, ale milostí, ktorými Mária hojne obdarila našu rodinu. Strach z toho, že by som odovdel s dvoma malými dievčatkami, ktoré musíme vychovávať, alebo pre Elenu strach z toho, že je to poslednýkrát, čo môže večer uložiť dievčatá spať, sa dotýkal našich srdc, ale nikdy ich neprevalcoval. Práve v deň sľubu po krásnych fotografiách z obradu, s neopísateľnou radosťou v srdci z úplnej príslušnosti ku Kristovi skrze Máriu Pomocnicu a dona Bosca, večer cestou domov Elenke vypadali všetky vlasy, čo bolo znamením, že sme sa museli vyzliecť zo starého muža a ženy, ako nám pripomína svätý Pavol, pretože Pán nás pripravoval na nový život. Po šiestich mesiacoch invazívnej liečby, na Zelený štvrtok, Elenu operovali a na Bielu sobotu sme sa v bazilike po prvýkrát poďakovali, všetci štyria spolu, účasťou na Veľkonočnej vigílii.

Asi po týždni nám zavolali z nemocnice a onkológ nám povedal, že Elena je úplne vyliečená. Ešte budú nasledovať roky preventívnej starostlivosti, ale uzdravenie je úplné. Späť v bazilike, pri nohách Márie Pomocnice kresťanov, sme jej úprimne poďakovali. Spomínam si, že v ten istý večer sme si u nás doma pred “Capelitou”, teda malou prenosnou soškou Márie Pomocnice kresťanov, ktorá koluje vo všetkých domácnostiach, pokľakli s dcérami a oznámili im dobrú správu s prídavkom sushi a crodina na završenie sviatku. Ich radosť bola darom, ktorý si navždy ponosieme so sebou.

Modlitby za nás od celej saleziánskej rodiny, osobitne od ADMY a od Cirkvi vo všeobecnosti nás dojali a naplnili naše srdcia vďačnosťou. Dostali sme posolstvá z Afriky, zo Španielska, z Ameriky, z celého sveta, ktorý je s nami v spoločenstve. Priatelia z ADMY nám prejavovali neustálu náklonnosť, modlitbu a blízkosť. Dokonca ani medzi príbuznými niekedy človek nemôže

Per grazia ricevuta

zažiť takú hlbokú starostlivosť s úsmevom alebo jednoduchou správou cez WhatsApp s k modlitbe zloženými rukami.

Všetkým patrí naša srdečná vďaka!

*Andreas a Elena: **Sme svedkami toho, že v bazilike nie je len socha Panny Márie, ale aj jej živá prítomnosť.***

Až nám nabehnú zimomriavky, keď si pomyslíme na to nekonečné množstvo milostí, ktoré vzišli z tejto baziliky a že aj my môžeme porozprávať o tej našej, pretože sme súčasťou tohto nádherného príbehu.

Sme veľmi vďační a sme si istí, že sme spolu s vami v srdci Ježiša, Márie Pomocnice kresťanov a dona Bosca.

RODINNÉ SPRÁVY

Rwanda - Prísľuby ADMA a Saleziánskych spolupracovníkov

V nedeľu 28. apríla si obnovilo svoje prísľuby 33 členov Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) a 11 saleziánov spolupracovníkov, zatiaľ čo štyria členovia ADMA a šiesti saleziáni spolupracovníci svoje prísľuby zložili. Obrady sa konali v priestoroch postnoviciátu "Michele Rua" v Kabgayi, ktorý patrí k provincii "Carlo Lwanga" Veľkých jazier Afriky (AGL). Eucharistii predsedal páter Pierre Célestin Ngoboka, predstavený provincie AGL, ktorý pripomenul, že títo noví členovia saleziánskej rodiny "nám prišli pomôcť uviesť do praxe to, o čo nás požiadal don Bosco".

Peru - Stretnutie členov ADMA: vzdelávanie, modlitba a spoločný život

V sobotu 20. apríla sa v provinciálnom dome provincie "Santa Rosa de Lima" v Peru (PER) uskutočnilo stretnutie členov Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) pri príležitosti návštevy ich svetového duchovného animátora pátra Gabriela Cruza. Zúčastnilo sa na ňom 82 členov zo stredísk Lima a Magdalena del Mar, Breña, Callao, Rimac a Barrios Altos, ako aj niekoľko zástupcov komunity Chosica, ktorá je vzdialená asi 2 hodiny cesty od hlavného mesta. Okrem toho sa počas stretnutia pripojilo online niekoľko členov stredísk Piura a Huancayo. Počas stretnutia prebiehala formácia, stíšenie v modlitbe a vytvorilo sa spoločenstvo.

Stretnutie zorganizovali a koordinovali duchovní animátori ADMA Peru - Sr. Raquel Ibañez, FMA a P. Jozef Kamza, SDB, ktorý je zároveň provinciálnym vikárom PER. Treba poznamenať, že ADMA v Peru má približne 20 centier (medzi FMA a SDB), ktoré hostia približne 700 ľudí oddaných misii: šíriť lásku k Najsvätejšej sviatosti a Márii Pomocnici kresťanov.

Slovinsko - Výročné stretnutie členov ADMA

Členovia Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) z miestnych stredísk Saleziánskej provincie Slovinska (SLO) sa od 19. do 21. apríla zišli na výročnom stretnutí a duchovnej obnove v Marjanisku vo Veržeji. Provinciálny delegát pre ADMA o. Janez Žerovnik, SDB, pozval na túto príležitosť o. Mirana Sajovica, SDB, ktorý účastníkom hovoril o niektorých osobnostiach saleziánskej rodiny na ceste svätosti z pohľadu mariánskej úcty, ako sú blahoslavená s. Eusebia Palomino, FMA, a Boží služobník o. Andrej Majcen SDB.

Nová rubrika: Odpovede Materského strediska ADMA

Na žiadosť jedného z našich čitateľov vznikla nová rubrika „l'Adma primaria risponde“ (Odpovede Materského strediska ADMA), ktorá ponúka pohľady na otázky všeobecného zamerania. Každý, kto nám chce navrhnúť tému alebo otázku, nám môže dať vedieť na e-mailovú adresu:

adma@admadonbosco.org

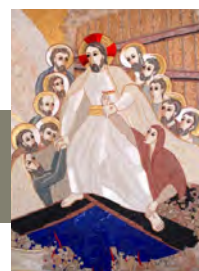

**Adma Primaria
risponde**

Omša za zosnulých členov združenia ADMA

Každý 24. deň v mesiaci sa o 9:00 sa slávi svätá omša za všetkých zosnulých členov združenia ADMA z celého sveta v Bazilike Panny Márie Pomocnice kresťanov v Turíne.

MYSEL MODLITIEB NA TENTO MESIAC

Chceme zjednotiť modlitby všetkých skupín ADMA na celom svete na úmysel pápeža Františka.

Júl - *Za pastoračnú starostlivosť o chorých*

Modlime sa, aby sviatosť pomazania chorých priniesla jej prijímateľom a ich blízkym Pánovu silu a aby sa čoraz viac stávala viditeľným znakom súcitu a nádeje pre všetkých .

August - *Za politických lídrov.*

Modlíme sa za politických lídrov, aby slúžili svojmu ľudu, pracovali pre integrálny ľudský rozvoj a spoločné dobro, starali sa o tých, ktorí stratili prácu a uprednostňovali najchudobnejších.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. V predmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina).

Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.